til þess, að þeir gjæti hann þínnsjist betri kunáttunnar og náttúrh
sjónleggi hjá sjálfum, því hann var mjög trúin, hann hljóp
þó heimat inní húsjið. — Þrír menn og einn hermannur, sátu
í herbergunni eitt kvöld, og á þeir hvarn skemtisljós; Þá kvöldinn sk-
áðu tveir skálar, í annarri var ilmvjötkandi vökva, sem hinn var
skamm ímisleg bjúgur, úr svínaskjöti og flesksji, og blóðmör
með káli í. —— Þú mátt þjót vita, minn vinur, heldur en les-
arar!, að Júlían, sem nú kvöld máðan sinnar, mátti ekki vera mm þá
kvöld sjetta, þátti þróðverkeya gott kál, og til vill af því hann
fékk mjög sjaldann, eða kannski af því, hann var kaþólsk kven-
-sk vanalegt til þess kvöld; Þegar hann nú sá þetta kvöld, og kv-
enn ilmaði af káli, þá varð hann hissa, með ánægju dvö
að sjer þennan ilm, sem dreifðist mm stofurna, og var áhalt-
-ur mm sig, sem kom af þeirri gamanskonki í blóðpöllunum hjá-
-ins, sem líka svo af tvennskj þvú, sem meðskilundin mm ekt-
-kjarni og andskj kvenkjn, sagði hann blátt áfram: — Gott
kvöld, góðir menn! Gjöskir mínir eiki á meðjunum, vill ekkji ei-
-nn ekkar kvöld nú með vegnhlíð, til að sækja kvöld, og þjót vent-
-jálega ekkji því máttfalli, að vit tökum þátt í kvöldverði
-dar, og svo líflega gjekum við einnig þangjað mínum, annað kvöld
mjer, og annað kvöld hennj. Máðir mín, gneitaði hann að Cerkas, mm
vissulega kvöld ekki vera þínir þart. Meðan Júlían talaði nákvæmlega
með glaðlegu ásjónkvæði, sem kom einkjenni þess ekkilegasta kvöld á
sjálfum sjó — líka þessir tveir menn, og kvöld, hvenær mjög á mm
-að, eins og þau vöru að taka náð sín saman mm eitthvað, eða
þau skildu ekkji þennan líflega dvöng, sem þau sökn sjer, og lö-
-kust við, á áttleysjni og ámannkvæmi tímum. Júlían vöknaði
mjög í andlitki, þegar einginn af þessum kvöldum skáð
upp, eða tók af þau, þegar þau hvörfu nakin máðal kvöld, eða
sá sig. — Skildust þjót mig ekkji? spurði kvöld, og hvíndi na
-kvöld. Jú! Þú líkli, með mjúkla skjeggjið, svaraði sá mað-
-mm, sem leit út þínir að vera kvöldkandi í húsinu, mm að
jafnkvöld hvorkji þeg nje sjálfjr þína, nje gneitaði mm af
Cerkas. Hann hélt á þína og sjálf afkan í þvjði. Júlían
var vanur kvöld í annað, því það var í fyrsta sinn,
sem mann hafði til kvöld í þessum rúmm, mm kvöld
hvað mm mína í húsinu, og það í nafni kvöld, þegar kvöld hvör-
-fði þetta: Jannitka! hélt, sagði maðurinn, við gáðu kvöld
hefur þú vakkvöld þína hjálf sáðan, mm hinn elíska sjáð-
-ing? Þessi spurning, er meðvitað var kvöld í hjálfu nú á það